

Schiller Institutet

Nyhedsorientering januar 2012

KRIG ELLER SAMARBEJDE?

Dette er en redigeret version af en tale Tom Gillesberg, formand for Schiller Institutet i Danmark, holdt den 5. januar 2012. Hvad burde Helle Thorning-Schmidt have sagt i sin nytårstale? Schiller Institutet mobiliserer for at stoppe 3. verdenskrig, men faren består så længe Obama stadig er præsident og kan bruges af briterne til at forberede et opgør med Rusland, Kina og Asien. Europagten kan ikke redde euroen. Finansverdenens plyndring af økonomien og befolkningen kan kun stoppes med en Glass/Steagall-bankopdeling og nationalbankkreditter. Rummissioner og videnskabeligt og teknologisk fremskridt er en afgørende del af menneskets rolle som medskaber i et kreativt anti-entropisk univers. Talen og den efterfølgende diskussion kan ses på www.schillerinstitut.dk/drupal/node/556.

Velkommen til 2012, som jeg tror vil blive det mest skæbnesvangre, dramatiske, turbulente og omvæltende år, som nogen af os har oplevet. Det vil blive en korsvej for verden. De fleste, der har fulgt med i hvad Schiller Institutet har sagt, bliver allerede nu rystet dagligt, fordi det skræmmende billede af virkeligheden, vi, som de eneste, har præsenteret indtil nu, bliver bekræftet rundt omkring. DR2's Dokumania viste således for nylig filmen »Inside Wall Street« om det gigantiske svindelnummer, som finansverdenen er blevet til. Man så, hvorledes de ledende folk på Wall Street har kørt hele finanssystemet i sænk, mens de på det groveste har beriget sig selv. Man så, hvorledes både Clinton-administrationen, Bush-administrationen og i

endnu højere grad Obama-administrationen er blevet kørt af Wall Street, specielt efter at man fjernede Glass/Steagall-bankopdelingen og den offentlige kontrol med de finansielle markeder. Men filmen fortalte ikke, at dette resultat var den lovmæssige konsekvens af, at nationalstater har opgivet deres suverænitet og deres ansvar for sine lande og befolkninger, og i stedet overladt magten over økonomien til et globalt monetært system, der bliver kørt fra London som en naturlig fortsættelse af Det britiske Imperium.

Det nuværende internationale finanssystem er håbløst bankerot og må erstattes af et helt andet system med rod i principperne fra Den amerikanske Frihedskrig og etableringen af USA som en suveræn nation. Det må være natio-

**KONTAKT OS: Skt. Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, 1551-5648408
35 43 00 33 • SI@SCHILLERINSTITUT.DK • WWW.SCHILLERINSTITUT.DK**

nerne selv, der skaber deres finansielle værdier i form af et kreditsystem til finansiering og opbygning af økonomien i stedet for at overlade kontrollen over finanserne til et internationalt system af private oligarkiske interesser, der ønsker al magt og rigdom til sig selv på nationernes og befolkningernes bekostning. Det er fuldt berettiget at være forargede over disse usympatiske skurke fra investeringsbankerne på Wall Street, men mens man knytter næven imod dem, så fortsætter verden sin kurs ud over klippekanten. Skurkene på Wall Street bør selvfølgelig straffes for deres forbrydelser imod deres kunder og samfundet, og få konfiskeret de formuer de skabte på dem, men den største skurk er selve det nuværende supranationale monetære system, som har kæmpet for at få fjernet de nationale love og reguleringer, der tidligere beskyttede økonomierne imod finansverdens plyndring.

Det er også skræmmende, at mange af de »eksperter«, som filmen har til at forklare, hvad der gik galt, som f.eks. det amerikanske kongresmedlem Barney Frank, superspekulanten George Soros, tidligere IMF-chef Dominique Strauss-Kahn og den tidligere franske finansminister og nuværende chef for IMF, Christine Lagarde, er en integreret del af dette internationale finansielle system, og har gjort alt hvad de kunne for at modarbejde det eneste alternativ til dette finansielle mareridt: De løsninger som Lyndon LaRouche har fremlagt for at afskrive de oppustede finansielle værdier og give nationerne magten tilbage gennem en indførelse af en Glass/Steagall-bankopdeling, med en afskrivning af størstedelen af de finansielle værdier, og etableringen af nationalbanker og national kreditskabelse, i stedet for at beholde de private finansinteressers kontrol over økonomien, som IMF, Federal Reserve, Den europæiske Centralbank og EU har forsvaret.

Nedskæringer bringer fascisme

Her i Danmark holdt Helle Thorning-Schmidt så sin første nytårstale som statsminister. Hendes hovedbudskab var, at vi efter en række gode år nu får nogle dårlige. Hun fremlagde ikke en analyse af, hvad der er der er gået galt, hvad det er vi må gøre anderledes, og hvilke visioner og løsninger som vi skal i gang med for at skabe en bedre fremtid. Budskabet var blot: 'Vi har haft nogle gode år, og nu kommer de dårlige. Vi må spænde livremmen ind og sætte tæring efter næring. Vi må affinde os med vor skæbne'. Det er ikke noget Helle Thorning-Schmidt har fundet på. Det er, hvad systemet kræver, og hvad EU prædiker. Hvis man så i Grækenland, Italien og andre lande ikke er i stand til at vælge en folkevalgt regering, der kan gennemføre de nødvendige nedskæringer, så må de folkevalgte regeringer afsættes og erstattes af teknokrater, der er villige til at gennemtvunge de nødvendige ofre.

Systemet ønsker kolde kyniske teknokrater, der ikke lader sig styre af blødsødne fornemmelser over for befolkningen, og som ikke græder deres øjne ud, fordi folk ikke længere har råd til deres hjertemedicin eller mister muligheden for at få den nødvendige behandling på hospitalet. Administratorer, som lukker øjnene for, at politikken fører til at børn bliver underernærede og forsømte, og alle de man-

ge andre sociale konsekvenser, som nedskæringspolitikken har. Regnemaskiner, der tænker som »økonomer« og siger, at »økonomi er stedet, hvor følelser ikke hører hjemme«.

Men intet kunne være mere forkert, hvis vi diskuterer rigtig økonomi. Ikke den form for økonomi som en bankmand praktiserer, når han sidder og bogfører sine to talkolloner, og siger: »Der er større udgifter end indtægter, så vi må skære ned på udgifterne, så der bliver balance.« Det er ikke økonomi, det er bogholderi. Sand økonomi er fysisk økonomi, den videnskabsgren som Lyndon LaRouche har haft en enestående succes med at udvikle, og som satte ham i stand til at forudsige de mange dramatiske kriser, vi har set i løbet af de seneste fem årtier. Fysisk økonomi drejer sig om at sikre en reproduktion af vort samfund, en reproduktion af menneskeheden. Hvordan vi sikrer menneskets overlevelse, og at stadigt flere mennesker, og til sidst alle mennesker i denne verden, kan leve et liv som skabende mennesker og ikke som talende dyr.

De sande menneskerettigheder

Alle mennesker bør være i stand til at anvende deres liv til ikke blot at tjene til føden, dagen og vejen, men i stadig stigende grad udvikle sine åndsevner og kreativitet på en måde der bidrager til de kommende generationer, til den fremtidige menneskehed. Når mennesker får lov til at udvikle sine skabende evner, sin menneskelige kreativitet, så er de i stand til at bidrage med langt mere, end de konsumerer i løbet af deres liv. De er samtidigt også medskabere i universet og kan, gennem enestående bidrag indenfor f.eks. videnskab, kultur og den politiske måde vi organiserer vort samfund på, yde et bidrag, der lever videre i de kommende generationer. På trods af at det menneskelige legeme, ligesom alle andre legemer, vil forgå, så kan den menneskelige ånd efter sin midlertidige jordiske eksistens og indsats blive udødelig, gennem at leve videre i den fremtidige menneskehed.

Det er, hvad rigtig økonomi drejer sig om. Det drejer sig derfor ikke om at sætte tæring efter næring og finde os i, at der nu kommer nogle dårlige år, hvor vi må hutle os igennem, som vi bedst kan. Historien fortæller os, at en defaistisk resignation kun gør tingene værre. Et samfund, der har en skrumpende økonomi, skal hele tiden skære stadigt mere ned for at forsøge at få balance i regnskabet. Men jo mere man skærer ned, jo værre og mere håbløst bliver det, for des mindre udvikling og færre ressourcer er der at dele på. Hver ny nedskæringsrunde bliver mere barbarisk end de tidligere, og stadigt mere umenneskelig. Efterhånden føler man sig nødsaget til at fornægte sin egen medmenneskelighed for at kunne blive ved med at skære ned. Det var, hvad man oplevede i Hitler-Tyskland. Til sidst gennemtvang man en politik, der besluttede, at de handikappedes liv ikke var værd at leve, og man dræbte dem som dyr med en sprøjte. Derefter var det ældre mennesker over en vis alder, der blev nægtet medicinsk behandling, og som man i stedet ønskede af vejen så hurtigt som muligt som unyttige brodspisere. Så var det de svagelige børn, som man ikke mente man burde kæmpe for at redde. Til sidst var det alle uønskede religiøse eller politiske elementer, som blev sendt til koncentrations-

lejrene, så samfundet fik dem skaffet af vejen, og samtidig kunne få en sidste restbetaling ud af deres arbejdskraft. Alt dette var den naturlige konsekvens af en skrumpende økonomi, hvor redningen af selektive private finansinteresser og forberedelsen af de kommende krige blev prioriteret over befolkningen ve og vel.

Nu står vi så igen i en verdensomspændende finansiel og økonomisk krise. Ikke om 5-10 år, ikke næste år, men nu! Selv finansverdenen diskuterer euroens problemer, og at den sandsynligvis ikke overlever i den nuværende form året ud. [Standard & Poor's nedskrivning af ni eurolandes kreditværdighed den 13. januar er en bekræftelse på, at man betragter europrojektet som dødt, og at nationerne nu må bedømmes på deres egen økonomi, for det er den, der skal betale gælden tilbage, hvad så end landets valuta hedder til den tid. Det er nu et spørgsmål om tid, før Grækenland, som det første af landene, må træde ud af euroen]. På grund af sammenbruddet i det finansielle system står vi også, som det er set for i den menneskelige historie, på tærsklen til verdenskrig. De private finansielle interesser, der styrer finanssystemet fra City of London, Wall Street og andre steder, vil hellere sætte verden i brand med kaos og krig end at erkende, at de har spillet fallit og lade andre ideer komme til. Så regner de med at kunne samle stumperne op og beholde deres magt bagefter.

Krig vil indebære atomkrig

Men der er den forskel i forhold til tidligere, at en verdenskrig i dag per automatik vil indebære brugen af ikke blot kernevåben, men også kernefusionsbomber. Atom-bomber, der er langt, langt kraftigere, end dem verden så blive kastet over Hiroshima og Nagasaki. Bomber, der er langt mere dødbringende end de to bomber, som på daværende tidspunkt var verdens eneste atombomber. I dag har USA, Rusland, Kina (og en række mindre aktører) en langt større dødbringende kapacitet, end man kan forestille sig. Det var grunden til, at Schiller Institutet og LaRouche-bevægelsen i stedet for at bruge julen til at hygge os og glemme verdens trængsler, brugte den til en international mobilisering over fem kontinenter for at stoppe 3. verdenskrig.

Vort flyveblad »På tærsklen til 3. verdenskrig« blev lavet den 20. december, dagen hvor Villy Søvndal inviterede borgere på besøg i Udenrigsministeriet, for at de kunne diskutere de ting, der bekymrer dem med ham. Det gjorde vi, og diskuterede med ham denne fare for 3. verdenskrig (se www.schillerinstitut.dk/drupal/node/554). Vi havde en fornuftig snak om det, for Villy Søvndal er faktisk en af de få siddende ministre i den vestlige verden, der har været ude og tage afstand fra en militær indgriben i Syrien og Iran. Han mente, at det vil sætte processer i gang, som man ikke kan kontrollere, og at den mulighed derfor må udelukkes. Det er godt, at han har sagt det, men det må siges igen, og endnu kraftigere. Man må også tage afstand fra de økonomiske sanktioner imod Iran, der nu er ved at blive vedtaget, for de tjener ikke til at forhindre en konfrontation, men til at sikre at den kommer. Mange andre må også på banen for at forhindre denne potentielle katastrofe. I dagene efter fik vi budskabet ud, hvor vi kunne, og hvor vi end var i landet

juleaften eller juledag, så tog vi flyvesedler med til at dele ud. Det samme skete i USA, rundt om i Europa, i Australien og visse steder i Sydamerika. Samtidigt har vi dagligt fulgt alle disse begivenheder tæt på vore hjemmesider i mange forskellige lande og i videoform på www.larouchepac.com, hvor det ikke bare er bekymrede medborgere der følger med, men også institutioner og regeringer rundt om i verden.

Denne konfrontation med Syrien og Iran, med et efterfølgende militærangreb, der kunne iværksætte 3. verdenskrig, ønskede man allerede iværksat lige efter Libyen-krigen. Gadaffi blev myrdet, så man hurtigt kunne komme videre og fortsætte processen med krigstruslerne imod Syrien og Iran – noget der er en direkte trussel imod Rusland, Kina og resten af Asien. Man vil tvinge Rusland, Kina og resten af Asien til enten at opgive deres suverænitet og underkaste sig diktatet fra det globale privatkontrollerede finanssystem, og dermed udsætte sig for samme form for ødelæggelse af sin befolkning og økonomi, som er resultatet af de seneste årtiers udvikling i Europa og USA. Nægter man, skal det økonomiske og befolkningsmæssige potentiale begraves i det radioaktive støv fra USA's atomvåbenarsenal. Set fra Londons side drejer det sig om, at få USA til at tage dette opgør med Rusland og Kina, for USA, Rusland og Kina er de eneste nationer, der ville kunne udfordre det nuværende privatkontrollerede globale finanssystem med centrum i City of London. I stedet kan de tre så lægge hinanden i ruiner. Så kan London samle stumperne op, som man bl.a. gjorde det efter Den preussiske Syvårskrig og 1. verdenskrig.

Faren for at vi får en 3. verdenskrig vil vedblive med at være der, så længe Barack Obama stadig er USA's præsident. Han er nemlig ikke en amerikansk præsident, der handler på vegne af USA's interesser, men en britisk lakaj, en velvillig nikkedukke, der gerne gennemfører alle disse uhyrligheder, som briterne har iscenesat. USA er allerede er i gang med at overflytte USA's militære styrker til den kommende krig om Asien. Det drejer sig om, hvem der skal have overherredømmet over Asien.

På grund af vor mobilisering er der også kommet andre kredse i gang med at forsøge at forhindre disse ulykker. Ledende militærfolk i USA, der har svært ved at genkende USA's interesser i disse krige, har arbejdet for at forhindre dem, og det er lykkedes at få dem udskudt. Samtidigt er Rusland og Kina blevet mobiliseret, så de ikke bliver taget med bukserne nede. De er begyndt åbent at modarbejde denne krigsforberedelse. Det er noget, som de fleste danskere, der er blevet grundigt hjernevaskede af medierne, slet ikke bryder sig om. I mediedækningen af begivenhederne i Syrien hævder man, at det drejer sig om et brutalt syrisk regime, der er i gang med at slagte sin befolkning. Man glemmer at fortælle, at alle disse rapporter kommer fra syriske modstandsgrupper i London. Der er ingen uafhængige presserapporter. Alle rapporterne kommer fra dem, der ønsker at fremprovokere et militært angreb på Syrien.

Det samme ser vi, når det gælder Iran. Det er masser af problemer i Iran, men den nuværende mobilisering, inklusive alle de nye sanktioner man har vedtaget, drejer sig ikke om at løse dem, og forhindre at Iran får atomvåben, men at sætte scenen for krig. De såkaldte »beviser« i Det inter-

ationale Atomenergiagentur IAEA's rapport, som Storbritannien og USA har brugt til at hævde, at Iran snart vil have atomvåben, er baseret på et dokument, som IAEA allerede for flere år siden afviste som værende et utroværdigt fabrikeret »bevis«. En historie som er ligeså utroværdig, som de »beviser« for at Irak forsøgte at købe uranholdigt materiale i Niger, som man mod bedre vidende brugte til at få startet krigen imod Irak. Rusland og Kina er klar over hvad der foregår, og at det er et dødsensfarligt spil, som man må intervenere imod.

En russisk renæssance

Samtidigt er man som en del af den proces i gang med at skabe en russisk renæssance. Efter Sovjetunionens fald blev Rusland udsat for en målrettet kampagne fra de vestlige finansinteressers side, hvor man udnyttede, at Rusland blev regeret af en svag og korrupt leder i form af Boris Jeltsin til at plyndre, stjæle og ødelægge alt hvad man kunne. Man gennemtvang privatiseringer, hvor der opstod en klasse af russiske oligarker, der skovlede befolkningens og statens opsparede formue ned i egne lommer, for derefter i mange tilfælde at forlade Rusland og flytte til London, hvor de bl.a. bruger deres milliardformuer på at købe britiske fodboldhold. Det var den ødelæggelse af Rusland, som Putin begyndte at forsøge at rette op på, da han var præsident i perioden 2000-2008. Han begyndte at sige fra over for denne proces og gå en anden vej. På trods af at Putins kurskifte ikke var nok til, at Rusland for alvor begyndte at blive genopbygget, så blev han vældigt upopulær i den vestlige verden. Med Medvedevs bekendtgørelse for et par måneder siden, at han ikke vil udfordre Putin til præsidentvalget i marts, og at Putin derfor med overvejende sandsynlighed vil blive valgt til præsident, så er kursen sat mod en kommende russisk renæssance. Man har gjort klart at man vil forsvare sin ledende position og er samtidig i gang med at genoplive den positive udviklingsidé, der, udover de mange problemer man havde, var en positiv del af Sovjetunionens historie.

Der var i Sovjetunionen en idé om en fortsat udvikling af de øde dele af territoriet, rumforskning og anden afgørende videnskabelig forskning. Det sovjetiske rumprogram var så udviklet, at det var en seriøs konkurrent til det amerikanske. Man sendte folk til øde områder af Sibirien for at gøre de begravede råstofressourcer tilgængelige for menneskeheden. Alt det blev i høj grad afskåret fra yderlig finansiering under Jeltsin. Man holdt op med at investere i rumprogrammet, og den enorme videnskabelige kapacitet, der var i Rusland, blev ødelagt. Videnskabsfolk emigrerede til andre lande, hvor de kunne få en højere løn og fik mulighed for at bedrive forskning, eller de blev taxichauffører, gadehandlere eller noget andet, for at kunne klare dagen og vejen. Derfor er der i det russiske rumprogram i dag næsten udelukkende folk, der enten er over 60 år eller under 30. Man har tabt en generation. Det er sandsynligvis grunden til de mislykkede rumprojekter, som man har haft for nylig. Der var f.eks. den ubemandede Phobos-Grunt-mission, der skulle rejse til Mars og vende tilbage til Jorden med opsamlet Mars-materiale. Den havde også mikroorganismer med om bord, så man kunne studere, hvordan de ville klare

den lange rejse frem og tilbage til Mars, og dermed give os værdifuld information, som kan hjælpe os med at forberede en senere bemandedt rejse til den røde planet. Men Phobos-Grunt-missionen kom aldrig længere end til sin bane omkring Jorden, hvor man mistede kontakten med den, og hvor de raketter, der skulle sætte den på kursen mod Mars, aldrig startede. Nu kredser rumfartøjet stadig omkring Jorden, og om få dage regner man med, at den vil brænde op i Jordens atmosfære. Det er et konkret resultat af, at man smadrede det russiske rumprogram. Men under Putin er der nu en meget klar idé om, at en genopbygning af rumprogrammet er af afgørende strategisk betydning for Rusland.

Det samme gør sig gældende i Kina. Der har man i det seneste årti opbygget et imponerende rumprogram, og den næste mand på Månen vil være en kineser. Men deres planer stopper ikke der, som det desværre skete med det amerikanske rumprogram i 60'erne og 70'erne. Kina arbejder f.eks. på at kunne indfange asteroider og lave minedrift på dem, da de har store koncentrationer af værdifulde metaller. I Rusland og Kina tænker man i stigende grad på den måde, som vi tænkte på i USA og Europa i 60'erne. Det er derfor, at London mener, at USA skal tage et opgør med Rusland og Kina nu og lægge dem i ruiner, fordi det ellers vil være dem, der fremover styrer verden. Den anden mulighed er selvfølgelig, at vi, i stedet for at lytte til briterne og ødelægge os selv, vælger at vende tilbage til den tankegang, som vi havde i 60'erne og dermed vender tilbage til den mission med at komme ud i rummet, som vi har som menneskehed. Lad os vende tilbage til videnskabeligt og teknologisk fremskridt og igen komme i gang med at udvikle verden.

Som et tydeligt bevis på denne udvikling i Rusland, var der en direkte tv-transmission af Putins udnævnelse af den tidligere russiske ambassadør til Nato, Dmitrij Rogosin, til leder for en række projekter af afgørende betydning for Rusland. Han skal sørge for en kraftig udbygning af det russiske kernekraftsprogram og brugen af kernekraft til at udvikling af øde områder. Han skal finde ud af, hvorfor de seneste rummissioner slog fejl, hvordan man undgår at det sker igen, og hvordan Rusland får genopbygget sit rumprogram. Han skal også stå for at etablere det program for et strategisk forsvar af Jorden, som han selv fremlagde for et par måneder siden. Rogosin tilbød på Ruslands vegne USA og resten af verden et samarbejde om at beskytte Jorden imod trusler imod menneskeheden. Det er både truslen om brug af atomvåben, som vi ser netop nu, men også faren for at asteroider og andre himmellegemer forårsager katastrofale ulykker, ved at ramme Jorden. Rusland har taget et sådant Initiativ til et Forsvar af Jorden og tilbyder et internationalt samarbejde om det, for en sådan trussel retter sig ikke blot mod et enkelt land, men mod hele verden. Men det er den samme Rogosin, der som en afskedsalut i Nato inden sin nye udnævnelse holdt en tale, hvor han beklagede, at Vesten har besluttet sig for ikke at samarbejde med Rusland, men i stedet blot forsøger at få det ødelagt. Man er ligeglad med om Rusland er et demokrati. Det eneste man arbejder for, er at få Rusland ned med nakken.

Russerne er ikke bløjede og naive. De ved, at der er folk der arbejder for at ødelægge Rusland og Kina. Men

man ved også, at det man selv har brug for, og det USA og Europa egentlig har brug for, er et samarbejde.

Eurochampagne blev til gravøl

3. verdenskrig er heldigvis blevet udsat, og for hver dag kommer det internationale finanssammenbrud mere og mere i spil. Det var meningen, at denne nytårsaften skulle være den store fest, hvor der skulle holdes skåltaler for euroen i anledningen af dens tiårs fødselsdag, men festen blev aflyst, og det var nok en god idé. Der ville nok være blevet drukket mere gravøl end champagne, for det er nu et åbent spørgsmål, hvem der forlader euroen i år. Men euroen er kun en del af det, der i virkeligheden er en global systemkrise, på samme måde som den såkaldte »subprime«-krise med dårlige amerikanske boliglån i virkeligheden kun var en lille del af en langt større krise. I Danmark er der selvfølgelig en tikkende bombe i form af landmænd og andre, der med bankernes tilskyndelse har fået lov til at bruge store summer til spekulation i schweizerfranc, vindmøller og eksotiske finansspekulationer; der er et rekordhøjt antal konkurser; og bankerne vil få problemer med deres mange udlån til private i takt med den stigende arbejdsløshed og et yderligt fald i boligpriserne. Men alt dette er kun et aspekt af et langt større problem: Hele finanssystemet er vokset gennem at kannibalisere på den fysiske økonomi. Man har haft en overordnet økonomisk politik, som flyttede pengene væk fra produktion og investeringer, flyttede produktion til Kina, Østeuropa og andre steder, og så sagde, at vi i stedet skulle leve af service- og finanssektoren. Derudover har man haft en målrettet politik vendt imod videnskabeligt og teknologisk fremskridt, hvor man sagde, at vi skulle af med fossile brændsler og kernekraft og i stedet have vindmøller og træffis.

Til at begynde med så det ud til, at denne omlægning kunne gå godt, for man fremviste rekordregnskaber i den finansielle sektor. »Se, hvor godt det alt sammen går. Se, hvor rige vi alle sammen bliver. Se, hvor mange penge bankerne tjener.« Men det var ikke reelt tjente penge. Det var blot renter og renters rente, som man skrev op på bøgerne. Det var ikke fysisk produktion. Det var ikke fysiske værdier. Det var blot oppustede værdier på bøgerne, som man begyndte at bruge løs af og feste for. På et vist tidspunkt var der så kun et kæmpe hul med gæld tilbage, og det er det hul, som man nu siger, at skatteyderne i de forskellige lande skal tage ansvar for. Det er det hul, som vi alle skal fylde vore opsparinger, vort håb og vor fremtid i. Hullet er bare så stort, at vi kan spare og skære ned fra nu af og til dommedag, uden at det løser problemet.

Næste store krise meldte sig allerede den 5. januar, hvor Ungarn skulle forsøge at sælge toårige statsobligationer. Selv om renten var 10%, kunne man ikke sælge alle sammen. De italienske statsobligationer kom samtidigt igen over 7% effektiv rente. Det tjener blot til at bekræfte, at al denne snak om europagt og fremtidig ansvarlighed ikke har haft nogen effekt, for det er ikke løsninger på krisen. Der er ingen anden løsning end at sætte systemet under konkursbehandling, for det er systemet, der er problemet. Det er, hvad indførelsen af Glass/Steagall drejer sig om: At få ud-

skilt det, som vi skal beholde for at redde realøkonomien: De normale indlåns- og udlånsaktiviteter i banksektoren, som realøkonomien behøver. Dem flytter vi over i nogle specielle banker, som staten garanterer for. Alt det andet, alle disse fiktive finansielle værdier, lader vi gå ad helvede til. Vi kan og bør ikke redde dem! Efterfølgende må vi så skabe nye kreditter til økonomisk opbygning gennem nationalbanker; nationale kreditter til øremærkede projekter, som vi ved vil øge skabelsen af fysiske og intellektuelle værdier i økonomien.

Det var, hvad Helle Thorning-Schmidt skulle have talt om i sin nytårstale: »Vi har en truende 3. verdenskrig, som vi arbejder for at forhindre. Vi har et eurosystem og et globalt finanssystem, som er ved at bryde sammen. Men det behøver ikke at være enden på det hele. Vi kan gennemføre en Glass/Steagall-lovgivning. Vi kan skabe nationale kreditter. Det bliver hårdt, for de private finansinteresser, der står på den anden side, Det britiske Imperium, vil, koste hvad det vil, forsøge at ofre resten af verden for deres egen overlevelse og for at beholde deres magt. Det bliver en hård kamp, men hvis vi står fast, hvis vi står sammen som nation, og hvis vi alle kæmper for vor fremtid, så vil vi få det langt bedre i årene der kommer. Bedre end i »De gode År«, for selv om de var gode for nogle, så var de ikke gode for alle, og da slet ikke for Danmarks udvikling og fremtid.«

Gennemfører man i stedet den politik, der netop nu diskuteres i EU, så får vi fascisme som i 30'erne, men nok langt hurtigere end dengang. Så vil det være drakoniske nedskæringer; man vil overlade kontrollen til private interesser, og så vil krigen komme helt automatisk. I Storbritannien er myndighederne allerede i gang med at planlægge, hvad man skal gøre, når kaos rammer Det europæiske Kontinent, og man bliver tvunget til at evakuere britiske statsborgere, fordi bankerne er brudt sammen, og der er politiske uroligheder. Man undersøger, hvordan man kan evakuere de britiske statsborgere i en fart, som man tidligere har gjort det i lande, der blev ramt af naturkatastrofer, optøjer eller krig. Men nu er det ikke eksotiske destinationer, som man taler om, men frem for alt Sydeuropa, hvor der er mange britiske statsborgere bosat. På lignende vis indgår den stigende fare for uroligheder i Europa pga. det økonomiske sammenbrud allerede i de rapporter det amerikanske militær og efterretningstjenesterne udarbejder. Så burde den danske statsminister og det danske folketing nok også beskæftige sig med disse farer!

Barack Obama vil være diktator

Denne fare for fascisme gælder ikke kun Europa. Det er allerede i gang i USA, som det ses tydeligt ved vedtagelsen af USA's forsvarsbudget, den såkaldte National Defense Authorisation Act, NDAA, som Obama underskrev og gjorde til lov den 31. december. Med i loven var tilladelse til, at de amerikanske myndigheder kan tilbageholde amerikanske statsborgere på ubestemt tid uden at stille dem for en domstol, hvis de betragtes som en trussel imod nationens sikkerhed. Dette tillæg til forsvarsbevillingen er et direkte brud på den amerikanske forfatning, og noget som Obama havde krævet skulle være med i loven, hvis han skulle

underskrive den, hvorefter han, da han skulle underskrive loven, udlagde et offentligt røgslør ved at erklære, at han havde sine betænkeligheder ved tillægget.

Som det også er kommet frem i nogle af de mange angreb på denne forfatningsstridige lov, så giver Obama sig selv de samme rettigheder, som den britiske konge Georg III havde over sine amerikanske undersåtter, og som var en afgørende årsag til, at Den amerikanske Frihedskrig fandt sted. Amerikanerne ville ikke finde sig i, at den britiske konge kunne fængsle amerikanere efter forgodtbefindende. Nu er den samme ret Obamas triumf i det fortsatte spil for at beholde magten over det amerikanske præsidentembede og den amerikanske nation på britiske hænder. Begrebet »borgere der udgør en fare for statens sikkerhed«, er det, som alle diktaturstater gennem tiderne har brugt som undskyldning for at fjerne politiske modstandere, hvad enten de var i Nazi-Tyskland, Østtyskland, Sovjetunionen eller andre steder. Folk, der udgør en fare for statens sikkerhed, kunne jo evt. være dem, der ligesom LaRouche mener, at Obama omgående burde afsættes ved en rigsretssag pga. sine brud på forfatningen, og fordi Obama er mentalt uegnet til at bestride embedet som USA's præsident.

Obama har samtidig udnævnt en række ledende embedsmænd, der er på et niveau, hvor de ifølge forfatningen skal godkendes af Senatet, inden de kan udnævnes, men hvor Obama i stedet har udnævnt dem midlertidigt uden Senatets godkendelse. Det kan præsidenten ifølge forfatningen undtagelsesvis gøre, hvis det er vigtigt at sikre en hurtig udnævnelse, og Senatet ikke er i møde, men er på ferie. Præsidenten skal så inden for et år fremlægge udnævnelserne til godkendelse i Senatet. En regel, der har sin naturlige baggrund i, at USA's senat oprindeligt kun var i møde i en meget begrænset del af året, og at vigtige embeder således kunne besættes midlertidigt, indtil Senatet kunne blive hørt. Men Obama foretog disse midlertidige udnævnelser, mens Senatet ikke officielt var på ferie og derfor havde en ret til at blive hørt i sagen. Det er endnu et åbent provokerende brud på forfatningen fra Obamas side. Han har samtidigt holdt forskellige taler, hvor han har gjort klart, at han sagtens kan regere uden Kongressen. Hvordan reagerer man på det?

Hvem vil stoppe Obama?

Obama er ikke en blot en Hitler i svøb. Han er allerede godt i gang med at tiltage sig den form for forfatningsstridige bemyndigelser, der gjorde det muligt for Hitler at gennemføre sit skrækvælde. Den nylige NDAA-lov minder således på skræmmende vis om den bemyndigelseslov, der banede vej for Hitlers diktatur. Obama har ganske vist stadig ikke fået bemyndigelse til at lovgive på egen hånd, men hvis ikke de folkevalgte gør indsigelse og rejser en rigsretssag, når Obama bryder forfatningen, så får det den samme effekt. Samtidig har Obama med hård hånd skræmt alle potentielle modkandidater i Det demokratiske Parti fra at stille op, og rejser nu land og rige rundt for at samle en kæmpe pengetank til valgkampagnen sammen, for at sikre, at der ikke vil være modkandidater der kan true ham, på trods af at han er ekstremt upopulær som præsident.

Der er mange, der spørger, hvorfor Hillary Clinton ikke

stiller op imod Obama, da hun allerede har annonceret, at hun ikke fortsætter som udenrigsminister, hvis Obama skulle blive genvalgt, og er langt mere populær end han er? Men hun har selvfølgelig fået klar besked om, at hun vil få kærligheden at føle, hvis hun gør det, og så kan hun jo se tilbage på, hvordan det gik John og Robert Kennedy, da de krydsede briternes og Wall Streets planer for USA. Stadigt flere amerikanere sammenligner Obamas handlinger med Hitlers, men det afgørende spørgsmål er, om der er nok af dem, der vil gå linen ud og åbent kræve en afsættelse af Obama som præsident. Hvis Obama ikke bliver afsat, så er der al mulig grund til at frygte det værste.

Det er den dramatiske verdenssituation vi står med, og som vi må forholde os til. Nu lod jeg Helle Thorning-Schmidt stå for skud for, at hun ikke har nogen politik for at løse krisen, men det bør retfærdigvis siges, at hvis Lars Løkke Rasmussen fortsat havde været statsminister, så havde nytårstalen ikke set meget anderledes ud. Han havde nok ikke haft kjole på, men det ville også have været den største forskel. Løkke Rasmussen har gjort klart, at han og Venstre mener, at Danmark betingelsesløst bør tilslutte sig den nye europagt. Han vil give EU og systemet alt hvad de ønsker, og har samtidigt på intet tidspunkt så meget som antydnet en plan for, hvordan Danmark investerer sig ud af den nuværende krise.

Systemet både her i Europa og i USA er fast besluttet på at fastholde en kurs for kollektivt selvmord. Er der så nogle, der tør gøre oprør imod den politik, som er i færd med at dræbe os? Er der ikke, så fortsætter ulykkerne, for krisen vi står i netop nu, skyldes ikke en naturkatastrofe. Den skyldes ikke et jordskælv, en tsunami eller sågar en øget mængde kosmisk stråling ude fra rummet. Den er resultatet af, at man besluttede sig for at følge en økonomisk politik, der brød med de naturlove, der gælder for universet. I stedet for en stadig mere energiintensiv produktion med en voksende energigennemstrømningstæthed, så har man nedlagt eller outsourcet produktionen. I stedet for kernekraft og fusion vælger man vindmøller og træffis. I stedet for at fremme menneskelig kreativitet og videnskabeligt og teknologisk fremskridt, så forsøger man at reducere menneskene til tandhjul i et system, til et trækdyr, der som et andet dyr kan få lov til at træde rundt i trædemøllen.

Den klassiske kultur, der var grundlaget for den menneskelige kreativitet, der resulterede i videnskabeligt og teknologisk fremskridt, har man ladet erstattes af en fordummede underholdningskultur med rockmusik, computerspil og lignende. Der har været et skifte til en samfundsorden og en kultur, der, i overensstemmelse med den oligarkiske dagsorden, i stigende grad reducerer mennesket til dyr. Man mener, som i alle imperier gennem tiderne, at menneskene ikke skal være for kreative. Man ser befolkningstilvækst og videnskabeligt og teknologisk fremskridt som et problem, for når folk er involveret i nye opdagelser, så vil de ikke af finde sig med at være slaver. De vil være frie mennesker, der kan skabe deres egen fremtid. Så længe vort samfund følger denne imperietankegang, så er vi underlagt den samme skæbne, som alle andre imperier gennem tiderne har måttet lide: Selvdestruktion.

Vort univers er anti-entropisk

Ser vi nærmere på det univers, som vi er en del af, har vi nøglen til at undgå disse evindelige sammenbrud i de menneskelige samfund. Styres universet af planløst entropi? Når man stiller en kop varm kaffe på bordet, så bliver den for det meste hurtigt kold. Beviser det så, at termodynamikkens 2. lov er et universelt gældende fundamentalt princip for universet, og at hele universet går imod en ligevægt på et stadigt lavere niveau, indtil det langt om længe dør »varmedøden«? Ser vi på universet, og frem for alt det vi kender til det, gennem at studere livets udvikling her på Jorden i de forskellige geologiske aflejringer vi finder, så forholder det sig lige modsat. Der er en anti-entropisk udvikling, hvor livet i løbet af de seneste 500 mio. års udvikling her på Jorden har været i en stadig forvandling fra lavere teknologiske niveauer til højere. Der har med jævne mellemrum været masseudryddelser af de eksisterende dyre- og plantearter, hvor det tilsyneladende er selve økosystemerne der gået under, men sådanne katastrofer er altid blevet efterfulgt af dannelsen af en ny biosfære med nye økosystemer, der som en dynamisk sammenhængende helhed af nye livsformer, fungerer på et mere udviklet, højere teknologisk niveau, og har et tilhørende højere energiforbrug og en større energigennemstrømningstæthed.

F.eks. medførte den sidste store massedød for ca. 65 mio. år siden tilsyneladende dinosaurernes forvisning til de evige jagtmarker, men dinosaurerne blev efterfulgt af pattedyrene, der havde et større energiforbrug og en større energigennemstrømningstæthed, og som takket være deres langt mere udviklede biologi både var mere mobile og havde en langt større tilpasningsevne. Men pattedyrene stod ikke alene. Samtidigt med at pattedyrene overtog planeten, så skete der en udvikling i hele vegetationen, som betød en rigdom af de langt mere koncentrerede energikilder, som pattedyr behøver, f.eks. frugttræer og bær. Livets udvikling på Jorden har været en stadig udvikling af nye og bedre plante- og dyrearter, hvor hele det samlede sammenhængende biologiske system, hele biosfæren, har udviklet sig. Det, der kunne se ud som et entropisk sammenbrud af systemet, viser sig i virkeligheden at være en del af en anti-entropisk udvikling af Jordens biosfære som helhed. En vedvarende skabelsesproces med stadig mere aktivitet på et stadigt højere niveau.

Denne forståelse af livets udvikling på Jorden er afgørende for os mennesker, når vi skal sammensætte en økonomisk politik, hvor vi på lignende vis altid skal være på vej til den næste højere teknologiske platform, og også når vi skal løse det helt afgørende eksistentielle spørgsmål, som rejser sig, når vi ser tilbage på disse tilbagevendende perioder med massedød i løbet af Jordens og livets historie: Vil menneskeheden også uddø? Vil vi uddø ligesom dinosaurerne, når Solsystemet på sin bane rundt i Mælkevejen bevæger sig ind i områder, hvor Jorden udsættes for et langt større bombardement af både fysiske objekter og kosmisk stråling fra rummet, fordi vi ikke er stand til at håndtere de nye omstændigheder?

Vi behøver ikke at uddø, hvis vi som menneskehed viljemæssigt skaber de højere teknologiske platforme her på

Jorden, som i løbet af Jordens udvikling blev skabt, gennem at gamle arter døde ud og blev erstattet af nye og bedre. Vi mennesker er i stand til viljemæssigt at skifte vor arts karakteristika. Vi er stand til at transformere os selv fra at være en laverestående art til et højerestående og mere udviklet art. Det er nøglen til menneskets skæbne. Vi må øge vor magt over naturen enormt. Vi må senere være i stand til at have afgørende indflydelse på de begivenheder, der finder sted ude i verdensrummet. Vi skal være med til at forme vore astronomiske omgivelser på en måde, som vi i dag ikke rigtig kan forestille os.

Kernekraft, fusion og stof-antistof-reaktioner

Men se blot på den transformation, der allerede nu potentielt ligger foran os: I stedet for at basere samfundet på brugen af kul, olie og gas, kan vi bruge kernekraft. Dermed kan vi få en energigennemstrømningstæthed i samfundet, der er op mod hundrede gange større, og får dermed en langt større mægtighed over vore omgivelser og livsvilkår. Går vi så videre til fusionskraft, så bliver forandringen endnu større, med en energigennemstrømningstæthed der er yderligere hundreder eller tusinder gange større, og vi vil have så godt som ubegrænsede mængder af energi og råstoffer til rådighed. Ser vi videre frem på stof-antistof-reaktioner, så er det en proces med en energigennemstrømningstæthed, der sprænger de tidligere fastlagte grænser. Vi kan altså allerede nu forestille os, hvorledes vi med denne potentielle opgradering af vor økonomi, fra at være baseret på kul, olie og gas (jeg nævner slet ikke solceller, vindmøller og træflis, for de har en endnu lavere energigennemstrømningstæthed), til kernekraft, fusionskraft, stof-antistof-reaktioner, får et samfund, hvor samfundet vil have mellem en million og en milliard gange så meget kraft til rådighed per indbygger, end vi har i dag.

Det er de skridt, som vi allerede kan se i dag, og efter dem vil mange andre følge efter, som vi endnu ikke har en forestilling om. Der er derfor ingen grund til, at menneskeheden skal uddø. Selv på kort sigt vil vi være i stand til at have langt større magt over naturen, end vi har i dag. Vi kan allerede nu fornemme, at der er en forandring i gang af det galaktiske klima. Vi er begyndt at få mere vildt vejr her på Jorden som et resultat af det. Betragter vi Solsystemet, kan vi se, at det ikke bare er på Jorden. Der er nogle kæmpe storme netop nu på Jupiter og andre af planeterne, så hvad det end er, som vi bliver bombarderet med ude fra verdensrummet, så skruer det op for de atmosfæriske systemer, og det samme gør sig gældende for Solens aktivitet. Den opfører sig unormalt. Det faktum, at dette er noget, der finder sted flere steder i Solsystemet på en gang, beviser, at den menneskelige udledning af CO₂ intet har at gøre med alle disse forandringer.

De påvirkninger, som vi udsættes for i form af kosmisk stråling, forandrer sig på Solsystemets fortsatte vandring rundt i Galaksen, men der er også andre indflydelser. Det mest energiintensive objekt, som vi kan se på stjernehimlen netop nu, er Krabbetågen, der befinder sig i vor galakse blot 6500 lysår fra Jorden. Krabbetågen forandrer sin aktivitet hele tiden på en måde, som vi ikke kan forklare i dag.

Men Krabbetågen er ikke et urgammelt fænomen. Den opstod som resultatet af eksploderende supernova i 1054, og er dermed et meget nyt islat på stjernehimlen, der udsender en masse forskellige former for kosmisk stråling, som når os her på Jorden. Men lige nu ved vi faktisk ikke rigtig, hvad det er, der foregår, for den storstillede satsning for at komme ud i rummet, for at komme til Mars og for at forstå alle disse processer, stoppede til en stor del efter mordet på Kennedy. Vi fik sendt mennesker til Månen, og fik tilmed en bil sendt derop, men vi kom aldrig til Mars. De rester af det amerikanske rumprogram der fortsatte, er Obama nu godt i gang med at ødelægge, inklusive inddragelsen af bevillinger til at opsende og overvåge data fra satellitter, der er vore eneste øjne og ører ude i rummet for nærværende. Ødelæggelsen af det amerikanske rumprogram sker nu med samme ihærdighed, med hvilken man efter Sovjetunionens sammenbrud ødelagde det russiske rumprogram.

Hvis vi ønsker at forstå, hvad det er for et univers, som vi er en del af, så skal vi have så mange øjne og ører ude i rummet som muligt. Så skal vi have en masse satellitter sendt op, som kan måle en helt masse ting, som vi ikke kan opfange med vore naturlige sanser, og vi skal genetablere bemandede rumekspeditioner. Vi skal til Mars og bruge en stadig stigende del af vore ressourcer her på Jorden på at finde ud af, hvordan vort univers fungerer, og hvordan vi kan få stadig større indflydelse på det. Og når vi først sætter denne proces i gang vil vi opleve en utrolig økonomisk vækst og fremgang, som det var tilfældet med Apollo-programmet for at komme til Månen i USA. Man fik ti dollars tilbage i øgede skatteindtægter fra den civile økonomi, for hver dollars man brugte på programmet, pga. af den stadige strøm af nye teknologiske landvindinger programmet medførte.

Vor mission som medskabere

Der er ingen grund til, at der er mennesker her på kloden, som sulter i dag. Det er en ren politisk beslutning. Vi har masser af teknologi, der gør det muligt at få reguleret vandsystemer og lignende, så vi kan mangedoble fødevarerproduktionen og sørge for, at alle kan spise sig mætte og få et ordentligt liv. Det er en politisk beslutning, at man accepterer at lade lande som Storbritannien manipulere og lave geopolitiske intriger, med det formål at få lande til at lægge hinanden i ruiner. Vi når et punkt i den meget nære fremtid, hvor vi enten lader briterne lægge menneskeheden i ruiner gennem en omfattende atomkrig, som måske vil være menneskeheden endeligt, eller vælger en helt anden, og mere spændende, fremtid. Det er sandt, at vi mennesker skal dø. Vor krop kan ikke leve evigt. Den bliver tilmed så skrøbelig til sidst, at man måske kan affinde sig med døden og føle, at man har gjort sit. Men selv om vort legeme skal dø, så behøver vi ikke at dø. Vi kan leve videre i menneskeheden.

Vi har fået den gave, at vi er i stand til at forstå stadig mere af, hvad det hele drejer sig om. I forhold til for 100-200 år siden,

ved vi meget mere om det univers, som vi lever i. Med det arbejde, som bl.a. foregår i vort videnskabsarbejde ud fra LaRouches kælder, så begynder vi at forstå, hvordan det univers egentlig fungerer. Jo mere vi lærer om det, jo mere fascinerende er det, og jo tydeligere bliver det, at menneskeheden har en meget aktiv rolle at spille i den fortsatte udvikling af universet.

Vi, der befinder os her i Danmark, har fået en stor gave. Vi kunne lige så vel være blevet født som et fattigt barn i Somalia eller Indien, hvor hele vor eksistens ville være en daglig kamp for overlevelse. Eller være født i det indre Kina, hvor vi måtte rejse til en storby og være emigrantarbejder og arbejde under kummerlige forhold, for i det mindste tjene lidt penge, og så håbe, at vore børn eller børnebørn kan få den fremtid, som vi selv kun kunne drømme om. Vi er derimod født et sted i verden, hvor vi har ufatteligt rige muligheder for at påvirke det hele. Vi har mulighed for at få indsigt i, hvad det hele egentlig går ud på. Vi kan være med til at sætte processer i gang, der skaber kulturelle gennembrud, som i al evighed vil forøge menneskeheden kreativitet. Som vi ser det med komponister som Bach, Mozart eller Beethoven, som menneskeheden altid vil stå i gæld til på grund af den ufattelige berigelse, som vi mennesker har fået gennem deres kulturelle bidrag. Vi kan bidrage med videnskabelige gennembrud, som fremtidens forskere bygger videre på, og som dermed er en del af det fundament, som fremtiden bygges på. Vi kan bruge denne indsigt til at gribe ind i verden politisk, og være med til at skabe og opbygge en kultur, der beskytter og udvikler livet og menneskets unikke viljemæssige kreativitet her i universet.

Det er vor opgave. Det er, hvad det hele drejer sig om. Vi er ikke sofistikerede dyr, der arbejder for at tjene penge, så vi har lidt frirum til at belønne os selv med nogle fornøjelser, når vi endelig har fri. Det gør dyr også. Hesten slider på marken, og kommer så hjem i stalden og får lidt havre og måske en hoppe at hoppe på, hvis den er heldig. Vi mennesker er skabt til at være noget mere end det. Vi er skabt i skaberen af dette univers' billede. Vi kan forstå dette univers. Vi kan være med til at udvikle det. Vi kan sikre menneskeheden fortsatte eksistens. Når vi vælger at tage del i den proces og siger: »Jeg vil ikke være dum, jeg vil ikke være bestemt af mine sanser, jeg vil ikke være bestemt af mine dyriske instinkter, men jeg vil i stedet være kreativ og forstå, hvordan det hele hænger sammen. Jeg vil være med til at skabe noget nyt i dette univers«. Når vi gør det, hver gang vi er skabende, så flytter balancen sig i os. Så bliver vi mere ånd og mindre legeme. Så kommer vi tættere på Skaberen. Så fjerner vi os fra dyrene og nærmer os Skaberen, gennem at realisere det unikke potentiale vi har og i rollen som medskabere. Og jo mere medskabere vi vælger at være, jo mere udødelige bliver både vi og menneskeheden som helhed. Det er, hvad det hele drejer sig om. Det er, hvad det vil sige at være viljemæssigt kreativ, og derigennem forøge den anti-entropiske udvikling i universet som helhed.